

Posudek oponenta

disertační práce JUDr. Miroslava Kalného na téma

„Soukromý zájem ve veřejném prostoru“

Disertant předložil obšírnou a pečlivě propracovanou práci, kterou zcela vyčerpал nejen zadané téma, ale i jeho souvislosti. Jde přitom o téma nejen aktuální, ale i závažné, protože střetu zájmu veřejného a soukromého, jímž se práce převážně zabývá byla dosud v odborné právnické literatuře věnována nedostatečná pozornost. Při tom právě v právní oblasti tento střet často vyústí v nutnost konkrétních řešení.

Práce má dvě (na sebe organicky navazující) části. V obecné části, která je pojata poměrně široce, se autor zabývá stěžejními pojmy a jejich výkladem. Ve zvláštní části uvádí typické případy střetu soukromého a veřejného zájmu a jejich právní řešení (anebo možnosti tohoto řešení). Tato část vyústí v popis a rozbor jedné konkrétní kauzy (Kause Corso), která dosud není uzavřena.

Téma je výrazně interdisciplinární a tak autor byl nucen pracovat i s jinou odbornou literaturou než právní. Zhostil se tohoto úkolu naprosto spolehlivě. Oceňuji při tom zejména dvě věci: především širší úvody k dílčím tématům převážně filosofické a historické jsou zpracovány zasvěceně a proporcionálně; za druhé, nikde nechybí právní důsledky šířeji pojatých témat.

Na předložené práci zvláště oceňuji vůdčí myšlenku jejího zpracování. Považuji za ni východisko, spočívající v tom, že právo soukromé a veřejné existují vedle sebe, aniž by některé z nich bylo nadřazené. Navzájem se ovlivňují, aniž by ztrácely svou povahu. Mluvíme-li o jejich „střetu“, nejde o záležitost boje, ale vlivu.

Mé připomínky k práci nelze považovat za upozornění na nedostatky, ale jde o názorové rozdíly, často diskusního charakteru:

a/ Vzhledem k tomu, že právní dualismus pojímá autor dosti široce, zařadil bych do této pasáže i von Hayekova dělení práva na „nomos“ (určitý objektivně podmíněný řád) a „thesis“ (dočasná a programová opatření).

b/ Na rozdíl od autora a důvodové zprávy k občanskému zákoníku nepovažuji organickou teorii rozdílu mezi veřejným a soukromým právem za nejvhodnější, a to pro její neurčitost.

c/ Autor se zmiňuje o určitých „hybridech“ mezi právem soukromým a veřejným. Myslím, že tyto přechody se netýkají přímo norem (že by měly obojí povahu), ale určitých právních oblastí, v nichž existují obojí normy, aniž by ztrácely svou povahu.

d/ Veřejnoprávní smlouvy nepovažuji za vliv soukromého práva, ale za ryze veřejnoprávní institut (podobně jako mezinárodní smlouvy).

e/ Oceňuji autorovu snahu, aby vymezil neurčitý pojem „veřejného zájmu“. Nemyslím však, že by o tom měla rozhodovat většina.

Po formální stránce práce splňuje všechny požadavky, kladené na práce tohoto druhu (z hlediska rozsahu, členění, poznámkový aparát, přílohy, resume apod.). Navíc je jejím kladem, že je čtivá a zajímavá.

Vzhledem ke všemu, co jsem uvedl v tomto posudku, doporučuji disertační práci k obhajobě.

V Praze 21. 2. 2013

prof. JUDr. František Zoulík, CSc.